

Sagen sattes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Dahlgaard):

Jeg skal tillade mig at forelægge for det høje Ting Forslag til Lov vedrørende Grundforbedringsarbejder. Lovforslaget er enstemmigt vedtaget af Folketinget og er enslydende med den gældende Lov om Grundforbedringsarbejder af 22. December 1928, hvis Gyldighed udløber til Nytaar. Som det vil være det høje Ting bekendt, blev en Lovgivning af dette Indhold første Gang gennemført i 1926, gældende for et Aar. Siden er Lovens Gyldighed stadig fornyet for et Aar ad Gangen. Det foreslaas nu i det foreliggende Lovforslag at give denne Lovgivning Gyldighed i 3 Aar, indtil Udgangen af 1932.

Den Bemyndigelse, der nu i 3 Aar har været givet Landets Kommunalbestyrelser til uden højere Myndigheds Samtykke at paatage sig Garanti for Laan til Grundforbedringsarbejder under visse nærmere angivne Betingelser og saaledes, at Statskassen godtgør Kommunerne Halvdel af de Tab, Garantiforpligtelsen maatte medføre, har vel ikke været benyttet i nogen meget udstrakt Grad, men i visse Egne, navnlig Vestjylland, har Loven dog været af betydelig Værdi og har utvivlsomt fremmet Grundforbedringsarbejdet en hel Del. Da de Tab, der er lidt af det offentlige, har været ganske minimale — det meddeles i Bemærkningerne til det i Folketinget forelagte Lovforslag, at Statens Tab saaledes i de 3 Finansaar har været henholdsvis 201 Kr., 183 Kr. og 590 Kr. —, mener jeg ikke, der kan være Tvivl om, at Loven bør opretholdes. Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse her i Tinget.

Rs. Nielsen: Det fremgaar ikke af de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget om Grundforbedringsarbejder, og heller ikke af de Forhandlinger, der er ført i det andet høje Ting, i hvor stor Udstrækning Loven er anvendt siden 1926. Saa vidt jeg kan skønne, har Rigsdagen sidst faaet Oplysning om Virkningerne af denne Lov ved Lovens Fornyelse i Samlingen 1925—26, og selv om det ikke er afgørende for Landstingets Stilling til det foreliggende Lovforslag at faa disse Oplysninger, synes jeg alligevel, det kunde have nogen Interesse at faa at vide, hvor store Arealer der er under det Kultiveringsarbejde, som Loven aabner Adgang til, og ligeledes i nogen Maade, hvor store Udgifter der er afholdt i Henhold til disse

Lovbestemmelser. Det viste sig, at i de første 5 Aar, hvor vi har haft en saadan Lovgivning, fra 1921 til 1926, omfattede Kultiveringsarbejdet 4 486 ha til en samlet Udgift af lidt over 105 000 Kr. Jeg har ikke tænkt, at disse Bemærkninger skulde fremkomme for i nogen Maade at lægge Hindringer i Vejen for Lovforslaget, men jeg mener alligevel, at det kunde have nogen Betydning, om vi fik de nævnte Oplysninger.

I de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget, er det fremhævet, at de Tab, der er opstaaet ved Statens Garantiforpligtelse overfor Kommunerne, i de sidste 3 Finansaar har været ganske minimale som af den højtærede Indenrigsminister nævnt. Dette er altsaa ikke afskrækkende, men jeg mener, det er et Udtryk for, at det Lovgivningsarbejde, der blev taget op paa dette Grundlag i 1921, har haft Betydning, og at man samtidig ikke har været sig længere ud end, at det har været muligt at faa de store Beløb, det drejer sig om, arbejdet saaledes ind, at man har evnet ikke alene at faa Arbejdet i Gang, men ogsaa at betale de Afdrag og opfylde de andre Forpligtelser, som fulgte med Modtagelsen af disse Laan med Kommengaranti. Det forekommer mig, at den store Værdi, Loven har haft for det danske Landbrug — det gælder særlig de Landbrug, som har vanskeligt ved at skaffe sig Kapital at arbejde med —, er i Forhold til de Tab, her er Tale om, saa betydelig, at ogsaa Landstinget kan se paa dette Lovforslag med Velvillie, og jeg skal paa mit Partis Vegne tilsige vor Tilslutning til, at dette Forslag føres igennem, saaledes at den Forlængelse af Lovens Gyldighedstid, der her ønskes, foretages og Loven altsaa kommer til at virke indtil Udgangen af 1932.

Johs. Clausen: Jeg vil gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Minister angaaende det foreliggende Lovforslags § 1, Punkt 3. Da Loven sidst var til Behandling her i Tinget, blev det vedtaget, at der kunde indrømmes 5 Aars Udsættelse med Afdragene, naar det anbefaledes af de kommunale Raad. Det skulde efter min Mening forstaaes saaledes, at for de Jorder, hvor man med faglig Begrundelse kunde hævde, at Dræning ikke vilde komme til fuld Virkning straks, Dræningerne var lagt ned, skulde der gives en Udsættelse. Jeg har undersøgt dette Forhold, og det har vist sig, at Udsættelse er nægtet for meget stærke og bindende Lerjorder, hvor der